

holde Besætningerne kunde hører saa nøie ind i den Udvikling, der foregaar her i Landet, hvor Hovedsagen er, ikke alene at frembringe gode Brugsdyr, men ogsaa at opbrætte nogle Stambyr til Salg, der baade efter hvad der er kjendt hos os, som efter Beregninger fra andre Lande kan komme til at repræsentere saadanne Værdier, at vor Nationalvelstand væsentlig derved kan forøges. Vi kunne i saa Henseende henvise til, hvad der er udtalt i et Andragende fra det patriotiske Selskab i Fyns Stift om Betydningen af vort Avæghold, ved de allerede dannede Stammer og Racer, der stedsæ faae høiere og høiere Værdi, samt hvilke Vanskeligheder det har at erstatte disse i Tilfælde af, at de gaa til Grunde.

Et Mindretal (Brodenhuus-Schack, Johannsen og Littichau) kan ikke slutte sig til Hlertallets Vædringsforslag under Nr. 8 om, at den Erstatning, der efter Lovforslagets § 8 tilkommer Eieren af de nedslaaede Dyr, der ved Obduktionen ere befundne angrebne af ondartet smitsom Sygdom skal forhøies fra $\frac{2}{3}$ til $\frac{4}{5}$ af Dyrets Værdi. I den nugældende Lov af 29de December 1857 er Erstatningen for nedslaaede Heste og Avæg, der lide af ondartet Sygdom, ansat til henholdsvis Halvdelen og Totrediedelen af den ved Taxationen udfundne Sum. Erstatningen er i det foreliggende Lovforslag for Hestes Vedkommende forhøiet til $\frac{2}{3}$, og Mindretallet finder ikke tilstrækkelig Grund til yderligere at forhøie Erstatningen. Det maa nemlig ikke overses, at der er den største Sandsynlighed for, at de Dyr, der ere angrebne af Snive og navnlig af Dgens ondartede Lungesygge eller Avægpest ville dø, i ethvert Tilfælde vil der, selv om de undertagelsesvis overstaa Sygdommen, hengaa lang Tid, inden de blive helbredede, ligesom de ville blive forringede betydelig i Brugsværdi. En hurtig Nedslagning af de angrebne Dyr vil ogsaa have til Følge, at Eieren, naar der f. Ex. er udbrudt smitsom

Sygdom i hans Avægbesætning, efter kort Tids Forløb kan gjenoptage Driften af sit Meieri, hvorimod han i modsat Tilfælde vil lide stort Tab ved Meieriets Standsning. Eierne af de nedslaaede Dyr ville derfor formentlig blive velstillede, naar de erholde $\frac{2}{3}$ af Værdien, og Mindretallet maa derfor anbefale, at Lovforslagets Bestemmelse ikke forandres.

Mindretallet kan heller ikke slutte sig til Hlertallets Forslag (Vædringsforslag Nr. 10) om at Statskassen skal udrede den hele Erstatning for Nedslagningen af Dyr, der formodes at lide af eller virkelig lide af de i Lovforslaget nærmere angivne ondartede smitsomme Sygdomme. Vi finde det naturligt, at i Fremtiden ligesom hidtil den Kreds, hvor Sygdommen er udbrudt, betaler en Del af denne Erstatning, idet det ikke kan negtes, at den Kreds, hvori Sygdommen optræder, og til hvilken den efter den hidtil bundne Erfaring i Almindelighed indstrømter sig, har den nærmeste og væsentligste Interesse i de Foranstaltninger, der træffes for at standse Sygdommen. Mindretallet mener ogsaa, at det af praktiske Grunde, navnlig af Hensyn til Bestemmelsen af Erstatningens Størrelse, kan være hensigtsmæssigt at lade vedkommende Kreds bære en Del af Erstatningsbeløbet og saaledes være interesseret i, at Erstatningen ikke bliver sat altfor høit. Derimod mener Mindretallet, at der kan være Grund til at forhøie Statskassens Andel fra Halvdelen til Totrediedelen, idet Omkostningerne efter Lovforslaget ville blive en hel Del større end efter Loven af 29de December 1857, og saaledes de kommunale Kasser ville blive mere behyrdede end hidtil. I saa Henseende henvises til, at der efter Lovforslaget kan paabydes Nedslagning, naar der udbryder Svinedifteritis og miltbrandartet Rosen, hvilket efter Loven af 1857 ikke er Tilfældet; Erstatningen for nedslaaede snivede Heste er jo ogsaa som ovenfor anført bleven større end hidtil.

Hertil sigtende Vædringsforslag er stillet under Nr. 11.